

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.545/2025/5/I.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Fazekas Tamás ügyvéd, ügyvéd címe

Az alperesek:

I.r. alperes, I.r. alperes címe.

I. rendű

II.r. alperes, II.r. alperes címe

II. rendű

Az I. rendű alperes képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe

(ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd)

A II. rendű alperes képviselője:

Biczi és Turi Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe

(ügyintéző: dr. Turi György ügyvéd)

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 36.P.20.419/2025/9-I.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes (11. sorszám alatt), I. rendű alperes (12. sorszám alatt), II. rendű alperes (10. sorszám alatt)

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a felperes jóhírnevének I. rendű alperes általi megsértésének megállapításával kapcsolatos kereseti kérelmet, és az e jogsértés miatt az I. rendű alperes elégtételadásával kapcsolatos kereseti kérelmeket elutasítja.

Megállapítja, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperes magánélethez való jogát azzal, hogy a 2020. január 30. napján az portál oldalon megjelentetett „cikk címe” című cikkében nyilvánosságra hozta a felperes által a Magyar Állammal szemben jogsértő fogvatartási körülmények miatt képviselt ügyek számát és az ezekben megítélt teljes összegre vonatkozó adatot.

Megállapítja, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes magánélethez való jogát azzal, hogy a 2020. január 30. napján az portál oldalon megjelentetett „cikk címe” című cikk megírását megelőzően az I. rendű alperes rendelkezésére bocsátotta a felperes által a Magyar Állammal szemben jogsértő fogvatartási körülmények miatt képviselt ügyek számát és az ezekben megítélt teljes összegre vonatkozó adatot.

Megállapítja továbbá, hogy az alperesek megsértették a magánélethez való jogát azzal, hogy az I. rendű alperes által 2020. február 1. napján az portál oldalon megjelentetett „cikk címe2” című cikkben az I. rendű alperes kérdésére a II. rendű alperes megerősítette a 2020. január 30. napján megjelentetett információkat – a felperes által a Magyar Állam ellen vitt ügyek számát és az ezek miatt kifizetett teljes összegre vonatkozó adatot – és azzal, hogy az I. rendű alperes a korábbi, cikket „cikk címe” című cikket közvetlenül elérhetővé tette.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 3 napon belül a 2020. január 30. napján az portál oldalon megjelentetett „cikk címe” című cikkbe ágyazva, közvetlenül a cím alatt, a cikk elérhetőségének teljes ideje alatt, de legalább a cikk eredeti megjelenése és a jogerős ítéletben meghatározott közzétételi kötelezés közötti idővel egyező tartamban, a címmel azonos betűmérettel és betűtípussal írt közleményben kérjen bocsánatot a felperestől – a felperes nevének feltüntetésével – azért, mert cikkében nyilvánosságra hozta a felperes által a Magyar Állammal szemben jogsértő fogvatartási körülmények miatt képviselt ügyek számát és az ezekben megítélt teljes összegre vonatkozó adatot, mellyel megsértette a magánélethez való jogát.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 3 napon belül hivatalos honlapján, legalább 3 napig elérhetővé téve jelentessen meg közleményt, melyben bocsánatot kér a felperestől – felperes nevének feltüntetésével – azért, mert magánélethez való jogát megsértve az portál sajtótermék rendelkezésére bocsátotta a felperes által 2020. január 30. napjáig a Magyar Állammal szemben jogsértő fogvatartási körülmények miatt, az ügyfelei képviselőjében indított ügyek számára és az ügyekben megítélt összegre vonatkozó adatokat.

A felperes részére az I. és II. rendű alpereseket egyetemlegesen terhelő sérelemdíj összegét 1.000.000 (egymillió) forint és kamataira felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét – a jogsértő közlés eltávolítására vonatkozó kérelmet is érintően – a per főtárgy tekintetében helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 1.072.000 (egymillióhetvenkettőezer) forint + áfa első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 25.900 (huszonötezer-kilencszáz) forint és az I. rendű alperest, hogy 103.600 (százháromezer-hatszáz) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket fizessenek meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság kijavított ítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperes azzal a magatartással, hogy az általa kiadott portál internetes sajtótermékben 2020. január 30. napján 08:45 perckor közzétett „cikk címe” című és 2020. február 1. napján 09.21 perckor közzétett című cikkekben valótlannul híresztelte, hogy a felperes saját maguknak milliárdos pereket nyerő ügyvédek köréhez tartozik, továbbá, hogy a magyar államot megkárosító mondvacsínált jogi eljárások keretében, nevetséges indokokkal, kiskapukat kihasználva fogvatartottak számára nyújtott 20 ügyben képviselőt és ebből 18.482.599 forint bevétele származott megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 3 napon belül a www.portál internetes sajtótermékekben a sérelmezett cikkekbe ágyazva, közvetlenül a címük alatt, a cikk elérhetőségének teljes ideje alatt, de legalább a cikk eredeti megjelenése és a jogerős ítéletben meghatározott közzétételi kötelezés közötti idővel egyező tartamban, a cikk-címmel azonos betűmérettel és betűtípussal írt közleményében kérjen bocsánatot felperestől

amiatt, hogy cikkeiben valótlanul állította és híresztelte, hogy a felperesnek 20 ügy képviseletéből 18.482.599 forint bevétele származott.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy a közlemény cikkeibe ágyazását követően nyomban jelentessen meg, és legalább 24 óráig frissítéssel, vagy másként el nem távolítható módon tartsa elérhetőként az általa kiadott portál honlapon „Bocsánatkérés felperesra vonatkozó valótlanságok miatt” elnevezésű közleményt.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül a „cikk címe” című cikkből az alábbi jogsértő közlést véglegesen távolítsa el:

a táblázatból „felperes neve mellett az ügyek száma (20) és a mellette lévő oszlopban szereplő összeg (18.482.599.)”.

Kötelezte az alpereseket, hogy egyetemlegesen 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek 200.000 forintot, valamint ezen összeg után 2020. február 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkori késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot.

A kereseteket ezt meghaladóan elutasította.

Úgy határozott, hogy a felek a költségeiket maguk viseljék.

Felhívta a felperest, hogy 27.450 forint, az I. rendű alperest, hogy 12.375 forint illetéket fizessenek meg az államnak. A fennmaradó 12.375 forint illetékről úgy határozott, hogy az az állam terhén marad.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 173. § (1), (2) bekezdéseit, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:45. § (2) bekezdését, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (3) bekezdését, az üzleti titok védelméről szóló 2018. évi LIV. törvény (Üttv.) 1. § (1) bekezdését, 6. § (1) bekezdését, a magánélet védelméről szóló 2018. évi LIII. törvény (Mvtv.) 2. § (1) bekezdését.

A felperes által sérelmezett közlemény teljes tartalma alapján azt állapította meg, hogy az I. rendű alperes a közleményekben tényállításokat és nem véleményeket fogalmazott meg azzal, hogy a cikkek címét is tényállításként minősítette. Nem fogadta el az I. rendű alperesnek azt az érvelését, hogy ténybeli következtetésekből levont véleményt tartalmaznak a cikkek. Azok a fordulatok melyek szerint a felperes saját maguknak milliárdos pereket nyerő ügyvédek köréhez tartozik, továbbá az államot megkárosító mondvacsínált jogi eljárások keretében, valamint nevetséges indokokkal kiskapukat kihasználva fogvatartottak számára nyújtott 20 ügyben képviseletet és ebből 18.482.599 forint bevétele származott, az átlagolvasó számára tényállításként jelenik meg. Arra is kitért, hogy az alperesek meg sem kísérelték alátámasztani a vitatott tényállítások valóságát.

A jogsértés megállapítása körében értékelte, hogy a felperesre, mint ügyvédre vonatkozóan az I. rendű alperes olyan valótlan kijelentéseket tett, amelyek alkalmasak arra, hogy a felperessel szembeni bizalmat, a felperes megítélését, jóhírnevét rendkívüli mértékben rombolja. A cikkek a felperest olyan színben tüntették fel, mint aki a hivatásával visszaélve rosszhiszeműen végezne ügyvédi tevékenységét, aki az állam által a fogvatartott személyek részére kifizetett összeg jelentős részét ügyvédi munkadíjként megtartaná és ilyen ügyek révén szeretne jelentősebb összegű bevételekre szert tenni.

Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy az alperesi cikkek nem járultak hozzá a közélet formálásához, a közéleti vitákban az egyes álláspontok szakszerű és tárgyilagos kialakításához. Kitért arra is, hogy a felperes nem vitatta, miszerint a közéleti vita részét képezték a börtön kártalanítási perek, vagyis azok közérdeklődésre számot tartó ügyek voltak. Tudottan valótlan tényállítások állítása azonban nem részesülhet jogi védelemben, mert az

nem járul hozzá a valós társadalmi párbeszéd kialakulásához. Megállapította, hogy a sérelmezett valótlan kijelentések nem voltak szükségesek a konkrét közügy megvitatásához, illetve azok nem állnak arányban az okozott jóhírnévsértéssel, mivel nélkülözik a szükséges ténybeli alapot.

A magánélethez való jog megsértésének megállapítása körében arra következtetett, hogy a sérelmezett közlések nem a felperes magánéletére vonatkoznak, ezért azok nem eredményezhetik e jog sérelmét. Ezzel összefüggésében azt fejtette ki, hogy ennek a személyiségi jognak a megsértése kizárólag akkor állapítható meg, ha az alperesi magatartás révén a felperes intimszférája sérelmet szenved.

Az üzleti titok védelmével kapcsolatos kereset tekintetében osztotta az alperesi védekezést, miszerint a felperes által képviselt perek száma, a megítélt teljes összeg, illetve az, hogy a felperes milyen ügyvédcsoport tagja, nem alkalmas arra, hogy azokból a felperes versenytársai következtetést vonjanak le a felperes piaci működésére, díjszabására nézve, ezért ezen állítások nem minősülnek üzleti titoknak.

Az elsőfokú bíróság a felperes jóhírnevének megsértése miatt az alperest elégtételadásra is kötelezte.

Helyt adott azon kereseti kérelemnek is, hogy az I. rendű alperes véglegesen távolítsa el a felperest sértő közléseket és a cikkben közölt táblázatból a felperesre vonatkozó adatokat.

Indokolásában azt rögzítette, hogy a felperes sikerrel bizonyította, hogy az alperesek megsértették a személyiségi jogát, ezért alappal érvényesíthetett sérelemdíj iránti igényt. E körben elfogadta a felperes által előadottakat, mely szerint a jogsértő közlések az ügyvéddel szemben meglévő bizalmat rombolják, megítélésére azok negatívan hatnak és olyan képet alakítanak ki róla, mint aki szembe helyezkedik azzal a jogos elvárással, vagy az ügyvédek a tevékenységük végzése során a törvények betartása mellett járjanak el. Elfogadta továbbá azt is, hogy a felperesnek az ügyfelei és kollégái körében is magyarázkodnia kellett. A sérelemdíj összegének meghatározásakor értékelte, hogy az I. rendű alperes kiemelkedő olvasottsággal rendelkezik és fokozott felelősség terheli, hogy milyen közleményeket jelentet meg. A II. rendű alperes esetében értékelte, hogy közhatalmat gyakorló közjogi személy, amelynek az állampolgárok hitelességet és súlyt tulajdonítanak, ezért a jogsértésért fokozottan tartozik helytállni.

Mindezek alapján 200.000 forintot tartott alkalmasnak arra, hogy a felperest ért nem vagyoni hátrányokat kompenzálja. Ezt meghaladóan ezt a kereseti kérelmet is elutasította.

A II. rendű alperes felelőssége körében azt rögzítette, hogy a 2020. február 1. napján megjelent cikk apropóját az adta, hogy a II. rendű alperes az I. rendű alperes kifejezett kérdésére megerősítette, hogy az első cikkben közzétett adatok valósak, a képviselt ügyek száma és az ügyfelek javára megítélt kártalanítási összegek vonatkozásában. Ezt úgy minősítette, hogy a II. rendű alperes közrehatott a második cikk megírásában. A sérelemdíj összege után az elsőfokú bíróság kamatot is megítélt a felperes javára.

A pernyertesség-pervesztesség arányát egyenlőnek minősítette, erre tekintettel úgy határozott, hogy a felek a költségeiket maguk viseljék. A pernyertesség-pervesztesség arányára tekintettel határozott a meg nem fizetett kereseti illeték viseléséről is azzal, hogy azt fele részben a felperes, negyed részben az I. rendű alperes köteles viselni, míg a fennmaradó illeték az állam terhén maradt.

[2] Az ítélettel szemben a felperes, valamint az I. és II. rendű alperesek is fellebbezéssel éltek.

[3] A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetnek teljes egészében helyt adó döntés meghozatalát.

Jogsértőnek minősítette az elsőfokú bíróság ítéletét, mert elutasította a magánélethez fűződő jog megsértésének megállapítására vonatkozó kereseti kérelmeit, azzal kapcsolatosan, hogy az I. rendű alperes a II. rendű alperes közreműködésével nyilvánosságra hozta, hogy 20 ügyfele képviselőjében összesen 18.482.599 forint összegben kártérítési eljárásokat nyert a Magyar Állammal szemben.

Jogsértő továbbá az ítélet azért is, mert a magánélethez fűződő jogsérelmének hiányában az elsőfokú bíróság nem állapította meg az üzleti titkának megsértését. Mindehhez kapcsolódva jogsértő az ítélet, mert elutasította az elégtételadás iránti igényét a II. rendű alperes esetében.

Álláspontja szerint, ha az elsőfokú bíróság kizárólag a jóhírnév sérelmét állapítja meg, úgy ebben az esetben is jogsértő módon, súlytalanul és rendkívül alacsony összegben állapította meg a sérelemdíjat. Ezen túlmenően jogsértő a határozat olyan tekintetben is, hogy részére perköltséget nem állapított meg.

Az az adat, hogy milyen bevételhez jutott, az anyagi helyzetére vonatkozik, ezért az az személyes adata. Az információs önrendelkezési jog a magánélethez való jog védelmének része, és védelmet élvez az az adat, hogy milyen bevételre tesz szert. Ilyen jellegű adatot nem osztott meg senkivel, aggregált formában, ügýtípusra vonatkozóan pedig különösen nem. Előadta, hogy a börtönkártalanítással kapcsolatosan született végzések nyilvánosan nem érhetők el, azokat nem nyilvános eljárás keretében hozták és az eljárások eltérő törvényszékek előtt zajlottak. Hivatkozott arra, hogy a cikkbéli adatai csoportosítására kizárólag a II. rendű alperesnek volt lehetősége, aki kifizetőként rendelkezett is ezekkel az adatokkal. Utalt arra is, hogy az I. rendű alperes nem is cáfolta a per során azt, hogy az adatokat a II. rendű alperestől szerezte meg. Rámutatott arra is, hogy egyéni ügyvédként tevékenykedik, bevétele nem különül el egyéb személyes vagyonától.

Előadta továbbá, hogy ügyfelei a szerződéskötési szabadság keretein belül kerültek magánjogi jogviszonyba vele és az állam nem fizetett részére automatikusan semmit e jogviszonyban. Ebből következően nem közügy, és nem közérdekű és nem is közérdekből nyilvános adat, hogy az ügyvéd pontosan hány fogvatartással összefüggő kártérítési ügyben látott el képviselőt az állammal szemben. Nem vonható ezen fogalmak alá az sem, hogy a felperes vagy ügyfelei mekkora összeget kaptak az államtól, akár összesen, akár külön-külön. Az ilyen ügýtípus szerint csoportosított és leválogatott adattal a felperes neve és ügyfelei neve sem kapcsolható össze jogszerűen.

Azon üzleti titok védelme, hogy hány ügyfele képviselőjében nyert pert és milyen összegben, a saját gazdasági érdeke; ügyvédként mindent megtett ezeknek az adatnak a védelme érdekében. Álláspontja szerint, ha a versenytárs ügyvédek tudomást szereznek arról, hogy egy bizonyos konkrét ügycsoportban, milyen hatékonyan perli az államot, az betekintést engedhet a speciális tudásába, üzleti stratégiáiba és erősségeibe. Ez pedig lehetőséget biztosít a versenytársaknak, hogy gyengítsék az egyedi pozícióját a piacon.

A sérelemdíj összegének meghatározásával kapcsolatosan arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes jelentős elérési médiavállalkozás, a II. rendű alperes pedig úgy sértett személyiségi jogot és tette lehetővé a további jogsértést, hogy az kormányzati szervért felelős központi kormányzati szervként a feladata éppen a törvényesség megőrzése és képviselője lenne. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság is kiemelten nagynak értékelte a jogsértés súlyát és a keresetben hivatkozott hasonló perben az eljáró bíróságok lényegesen magasabb összegű sérelemdíjat ítélt meg.

Hivatkozott arra is, hogy a per főkérdésében pernyertesnek bizonyult, ennek ellenére az elsőfokú bíróság ügyvédi munkadíjat nem ítelt meg a számára, holott az nem volt eltúlzott az elvégzett munka mennyiségéhez képest.

Észrevételezte, hogy az ítélet rendelkező részéből a második peresített cikk címe hiányzik.

[4] Az I. rendű alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását.

A jóhírnév megsértésének megállapításával kapcsolatosan előadta, hogy a jogsértőnek minősített közlések kellő ténybeli alappal rendelkező véleménynyilvánítások, melyekkel nem lépte túl a szabad véleménynyilvánítás alkotmányos határait. A kifogásolt cikkek kontextusában való vizsgálat mellett az állapítható meg, hogy a közlések nem arról szólnak, hogy a felperes milyen összeget realizált ügyvédi munkadíjként, hanem kizárólag arról, hogy közreműködésével megítélt összegek milyen mértékűek, illetve ez alapján a felperes az egyéb eljárásokban eljáró ügyvédek rangsorában hol helyezkedik el. Az átlagolvasó számára az írásból nem az következik, hogy minden olyan összeg, amit a fogvatartás körülményei miatt egy fogvatartott részére megítélt a bíróság, teljes egészében a képviselőjében eljáró ügyvédet illetné meg. A cikk nem tünteti fel a felperest olyannak, mint aki a hivatásával visszaélve rosszhiszeműen végezné ügyvédi tevékenységét. Az átlagolvasó számára az is egyértelmű, hogy a cikk nem állít jogszerűtlen vagy rosszhiszemű ügyvédi tevékenységet, az eseményeket csak minősítette. Az fel sem merült, hogy az ügyvédi tevékenység az ügyfél kárára történt volna.

Álláspontja szerint a cikk hozzájárult a közéleti vitában az egyes álláspontok szakszerű és tárgyilagos kialakításához. A közlések szükségesek voltak a konkrét közügy megvitatásához, rendelkeztek megfelelő ténybeli alappal és nem lépték át a felperes tűrési kötelezettségének határát.

A jogsértés hiányában a bocsánatkérésre, törlésre és a sérelemdíjra vonatkozó marasztalás is jogszerűtlen. A törlésre kötelezéssel kapcsolatosan előadta, hogy az aránytalan szankció, mivel a nyomtatott sajtócikkek sem törölhetők utólag, ezért ez vele szemben is méltánylandó körülmény.

[5] A II. rendű alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását.

Előadta, hogy vonatkozásában az ítéletben feloldhatatlan ellentmondások vannak. Kiemelte, hogy rá vonatkozóan érdemi indokolást, magyarázatot nem tartalmaz a határozat, csak egy kijelentést. Az elsőfokú bíróság arra hivatkozva kötelezte 200.000 forint I. rendű alperessel közösen való megfizetésére, hogy közrehatott a 2020. február 1. napi cikk megírásában, amikor az I. rendű alperes kifejezett kérésére megerősítette az első cikkben közzétett adatok valóságát.

Ezzel összefüggésben kiemelte, hogy a közpénzek felhasználására vonatkozó minden információt a nyilvánosság és az átláthatóság elvének betartásával kell kezelni és a közpénzek felhasználására vonatkozó adatok közérdekű adatok. Kötelezettségének eleget téve adott tájékoztatást közérdekű adatokról, kiemelve, hogy a felperes bevételeire, ügyvédi díjára vonatkozóan nem tud és nem is adhat tájékoztatást. Úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság azért szankcionálta, mert eleget tett a törvényben foglalt kötelezettségeinek. Hibás az

elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy közrehatott a felperes személyiségi jogainak megsértésében.

Előadta, hogy eljárása során nem valósított meg semmilyen jogellenes cselekményt, csak a jogszabályon alapuló kötelezettségének tett eleget, amikor a sajtó kérdésére válaszolt és megerősítette a sajtószerv közpénzre vonatkozó adatait, a valós adatok megerősítésével azonban nem valósulhatott meg személyiségi jogsértés.

Hivatkozott továbbá arra, hogy semmilyen ráhatása nem volt a cikk megszületésére, tartalmára és az abban tett állításokra. Nem rendelkezett információval arról, hogy az I. rendű alperes pontosan milyen tartalmú és szövegezésű cikk keretében kívánja felhasználni a nyilatkozatát, ilyen összefüggés mellett pedig nem állapítható meg okozati összefüggés az általa tett nyilatkozat és a felperest esetlegesen ért sérelem között. Kiemelte, hogy úgy kötelezte az elsőfokú bíróság sérelemdíj megfizetésére, hogy vele szemben egyébként tényleges marasztalást, jogsértés megállapítását a határozat nem tartalmaz. Reálisan nem számolhatott azzal, hogy az I. rendű alperes a megerősített adatokból nem következő információkat, tényállításokat és a felperest negatív színben feltűntető állításokat fog tenni. Az okozati sorrend valójában fordított az elsőfokú bíróság által meghatározotthoz képest: a megerősítés kifejezés arra utal, hogy a cikk egyes tartalmi elemeit kívánták tisztázni.

Kiemelte továbbá, hogy a felperes semmilyen bizonyítékot nem szolgáltatott arra, hogy a II. rendű alperes állította össze az I. rendű alperes által közzétett listát, illetve, hogy azt tőle kapta volna az I. rendű alperes.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében fenntartotta fellebbezésében előadottakat.

Álláspontja szerint az I. rendű alperesnek nem volt jogalapja a rá vonatkozó adatok teljességének közlésére. A tevékenységével összefüggő összeget bevételként feltüntetni valótlan tényállítás volt az I. rendű alperes részéről. Mind a cikk kontextusa, mind pedig az I. rendű alperes által használt dehonesztáló jelzős szerkezetek a jóhírnevét sértették, ez pedig nem a közérdekű vitákhoz tartozó szükségszerűség. Az I. rendű alperes a cikk tárgyának azt választotta, hogy a főszereplő elleni politikai támadás örvén, tisztességtelen és bűnözőkön is élősködő, nyereszkeskedőnek állította be, holott ügyvédként törvényesen közfeladatot ellátva tevékenykedik.

Előadta, hogy a jogsértő internetes tartalom törlése nem kizárt csak azért, mert printlapokban is megjelentek jogsértő közlések. Az internetes megjelenítés több olvasót képes elérni, mint a fizikai példányok, másrészt olyan szankciót igényelt, ami a bírói gyakorlathoz igazodott. A sérelmezett tartalom törlése nem sérti a sajtószabadságot, mellyel éppen az I. rendű alperes élt vissza. A II. rendű alperes nem volt jogosult kiadni és megerősíteni a képvisellel összefüggésben kifizetett pénzekre vonatkozó adatot, a bevételére vonatkozó adat pedig nem közérdekű adat.

Megjegyezte, hogy a II. rendű alperes fellebbezésében sem reagált arra a kereseti állításra, hogy eleve nem adhatta ki jogszerűen a személyes pénzügyi információit az I. rendű alperesnek.

[7] A felperes, az I. és II. rendű alperesek fellebbezései részben alaposak.

[8] Helyesen utalt a felperes fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú határozat nem tartalmazta a jogsértő magatartás meghatározásaként a 2020. február 1. napján közzétett cikk címét.

Úgyszintén helyesen fejtette ki a II. rendű alperes a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság úgy kötelezte sérelemdíj megfizetésére („kötelezi az alpereseket”; elsőfokú ítélet 2. oldal harmadik bekezdés), hogy egyébként személyiségi jogsértést nem állapított meg a terhére, holott a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése szerint a sérelemdíj fizetés feltétele a személyiségi jogsértő magatartás tanúsítása. Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében a személyiségi jogsértés megállapításakor csak az I. rendű alperes magatartását minősítette személyiségi jogot sértőnek, kizárólag az ítélet indokolásának sérelemdíjat megállapító és azt indokló részét követően szerepeltette indokként, hogy a II. rendű alperes közrehatott a második cikk megírásában. Ezt a magatartást minősítette olyannak, mint amely megalapozza a II. rendű alperes sérelemdíjfizetési kötelezettségét. Az ezzel összefüggő keresetet, mely szerint a II. rendű alperes megerősítette az I. rendű alperes által megjelentetett információkat, azonban elutasította azon az alapon, hogy ilyen tényállás mellett a felperes magánélethez való joga nem sérülhetett. Ilyen összefüggésben valóban ellentmondás mutatkozott az elsőfokú bíróság döntésében.

Tekintettel arra, hogy ez irányú hivatkozásait a fellebbezéseikben a felperes és a II. rendű alperes megtették, a másodfokú bíróság a Pp. 369. § (3) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörének gyakorlásával, annak Pp. 370. § (1) bekezdése szerinti korlátai között az ellentmondást feloldhatónak ítélte.

[9] Fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem tapasztalt, ezért a Pp. 383. § (1) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött.

[10] A Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jóhírnév megsértésének megállapításával és az ezzel összefüggő jogkövetkezmények alkalmazása miatti alperesi fellebbezésekre tekintettel a másodfokú bíróság a felülbírálatot elsősorban ebben a tekintetben végezte el.

[11] Az elsőfokú bíróság utalt a PK 12. számú állásfoglalás szerinti, a kifogásolt sajtóközlemény vizsgálati szempontjaira, azonban a keresetben feltüntetett sérelmezett közlésekkel kapcsolatos tágabb és szűkebb szövegösszefüggéseket az ítéletében nem tüntette fel.

Ennek azért volt különös jelentősége, mert a felperes által valótlan híresztelésnek minősített közlések a keresetben foglalt megfogalmazásban nem szerepeltek a kifogásolt cikkekben. Erre az I. rendű alperes az ellenkérelmében kifejezetten hivatkozott [5. sorszámú ellenkérelem; C) pont]. Elsősorban azt kellett vizsgálat tárgyává tenni, hogy a felperes által adott értelmezés tulajdonítható e cikk közléseinek.

[12] A 2020. január 30-ai cikk felépítése szerint az adta a téma akkori aktualitását, hogy ügyvéd1 pár nappal korábban interjút adott, melyben érintette a börtönkárterítési ügyeket is, mint amelyekkel akkor már nem foglalkozott. A lead-ben szerepel az is, hogy

akkor ügyvéd1 nem árulta el, hogy saját maga, illetőleg az irodája milyen összeget keresett ezeken a kártérítési ügyeken. Ehhez társította az internetes portál azt a friss információját, hogy „megszereztük a pontos adatokat arról, hogy mennyi pénzt nyertek el a magyar államtól [...] az ügyvédek”. A lap ezeket a pontos adatokat táblázatos formába gyűjtve, a cikk végén közölte. A táblázat „Név”, „Ügyszám db”, „Kifizetett összeg Ft” oszlopokban, az ügyszámok emelkedésének sorrendjébe rendezve tartalmazta az adatokat.

[13] A pontos adatok megszerzésével kapcsolatos mondat nyelvtani felépítése („mennyi pénzt nyertek el a magyar államtól azok az ügyvédek, akik jogerősen elítélt bűnözők nevetséges indokaira hivatkozva milliárdokat kapnak kártérítésként”) arra enged következtetni, hogy az államtól az ügyvédek által elnyert pénzt az ügyvédek kapják kártérítésként. Holott a kártérítés nyilvánvalóan az elítéltet illeti, nem pedig a képviselőjében eljáró személyt. A szövegben az „akik” vonatkozó névmás ugyanis nem az elítélt bűnözőket helyettesíti, hanem az ügyvédeket.

A ügyvéd1re egyéniesített ezt követő közvetlen közlés már úgy fogalmaz, hogy ő több mint félmilliárd forintot perelt ki az államtól. Majd a lap azt írta a napilap cikkére hivatkozással, hogy volt olyan bűnöző, aki hosszú fogva tartás után jelentős összeget kaphatott. Ez a megfogalmazás a kártérítés jogosultjaként az elítéltet tüntette fel. Az ezt követő kiemelt részben a cikk kifejezetten megfogalmazza polémiaként azt, hogy a kifizetett kártérítésből nem tudható, hogy milyen részhez jutnak a képviselő ügyvédek („megoszlanak a vélemények, hogy ebből mennyi marad az ügyvédeknek és mennyi jut el a bűnözőkhöz”).

Ezt követően a cikk visszakanyarodik ügyvéd1höz szembesítve a nevezettet azzal, hogy arra nem adott választ korábban, hogy milyen bevétele származott az ilyen jellegű perekből, majd közvetlenül a közölt táblázat felett, abból kiemelve az adatot, a lap megjelölte az iroda által vitt ügyek darabszámát és a hozzátartozó teljes kártérítési összeget. A cikk szerint pedig arra a kérdésre, hogy ügyvéd1nek és irodájának milyen bevétele származott ezekből a perekből, az a válasz, hogy az irodának 544.000.000 forintot kellett kifizetni a munkája után.

[14] A cikk tartalma alapján nem lehet azt a kétségtelen tartalmi következtetést levonni, amit a felperes úgy fogalmazott meg, hogy „saját maguknak milliárdos pereket nyerő ügyvédek köréhez tartozik.”

A tárgyi tévedést tartalmazó zavaros mondat után kiemelt helyen szerepel az a közlés, ami azt fejezi ki, hogy a teljes kártérítési összegből részesülnek az ügyvédek, de ennek mértéke kérdéses. Ezeket egészítik ki a kifejezetten a fogvatartottak kártérítésére és az állam perlésére, pénz elnyerésére vonatkozó részek. Az írás végén szerepel a ügyvéd1 személyére vonatkozó közlés, ami azonosítja a perekből származó bevételt a táblázat adataival.

Összevetve az írás egyes részeit azt az egyértelmű tartalmat nem lehet annak tulajdonítani a táblázat felperesre vonatkozó adataival együtt, hogy kifejezetten magának nyert pereket és ebből a táblázat szerinti bevétele származott.

[15] Ugyanígy elemzés mellett a másodfokú bíróság nem azonosította az állam megkárosításával kapcsolatos közlést sem.

[16] A 2020. február 1-ei cikk megfogalmazásai egyértelműbbek, a lead-ben is kifejezetten az szerepel, hogy az elítéltek kaptak milliárdokat kártalanításként és a kifizetett összeg 61%-a érkezett ügyvédi számlákra. Majd a számadatokat a lap megismételte a cikkben is.

Ebben az írásban is szerepel a korábbi cikk nyelvtanilag kétséges megfogalmazása, mely szerint az ügyvédek kaptak kártérítésként milliárdokat.

A korábbi cikk központi figurájával, ügyvéddel kapcsolatosan pedig azt közölte, hogy több mint fél milliárdot perelt vissza az államtól.

A cikk lényegi, új információja az, hogy az II.r. alperes megerősítette a pár nappal korábban közölt táblázatban foglaltak helyességét és ezt azzal az információval egészítette ki, hogy ezek a kifizetések hányadrésze érkezett ügyvédi számlákra. Közölte ugyanakkor azt is, hogy arról nincs információja, hogy a kifizetett összegekből az ügyvédi munkadíj milyen részt képviselt.

Felidézte ügyvéd1 reakcióját a korábbi cikkben foglalt táblázattal összefüggésben, de abból a nyilatkozatból az is következtethető, hogy ügyvéd1 a cikket és a táblázatot nem ismerte a nyilatkozat idején. Csak arra nézve tett nyilatkozatot, hogyha az a II.r. alperes által kiutalt összeget tartalmazza, ahhoz nincs hozzáfűzni valója.

[17] Ennek az írásnak sem tulajdonítható az a tartalom, miszerint a felperes kifejezetten magának nyert pereket és ebből a táblázat szerinti bevétele származott (mely táblázat linkeléssel volt elérhető a korábbi cikkből). Úgyszintén nincs az állam megkárosításával kapcsolatos közlés sem az írásban.

[18] A két cikkben szereplő „mondvacsínált indokok”, „nevetséges indokok”, illetve a kiskapuk kihasználásával kapcsolatos közlések a szűkebb és a tágabb szövegelemzés mellett is az egyes kártérítési ügyekben eljáró ügyvédek eljárásokban tett, elítéltektől származó hivatkozásaiként jelennek meg. Ezek a megfogalmazások az eljárásokban előadottakat minősítik, végső soron az eljárások kezdeményezését teszik kritika tárgyává.

[19] A minősítéseket, kritikát az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében foglalt véleménynyilvánításként oltalmazza.

Az alperes véleménynyilvánítása az államot terhelő kártalanítási eljárásokkal volt összefüggésben, ezen eljárások alapjaként előadottakat érintette. Ez egyik oldalról azt feltételezi, hogy volt olyan állami kötelezettséggel kapcsolatos körülmény, állapot, ami alapot adhatott az állammal szembeni fellépésre, másrészt voltak olyan fogvatartottak, akik alappal hivatkoztak az állami feladat körébe sorolt követelmények teljesítésének hiányára és ebből fakadóan az államnak jogszabály alapján pénzbeli kompenzációt kellett nyújtania. Ez mindenképpen olyan közügynek minősül, mely a széles nyilvánosság érdeklődésére tart számot.

A perrel érintett cikkek az ilyen eljárásokban való magánjogi, megbízási jogviszonyt feltételező ügyvédi közreműködés sajátosságait kritizálták oly módon, hogy azt általános jelleggel tették, a felperesre vonatkozó egyéniesítés csak a felperes táblázatban való feltüntetése révén volt elvégezhető.

Az I. rendű alperesi írásokból jól érzékelhető a kártérítések kifizetése jogosságát vitató álláspont. Az I. rendű alperes által gyakorolt véleménynyilvánítás azonban nem irányult a felperes öncélú támadására, bántására, megsértésére vagy megalázására és az az emberi méltóságát sem sértette, ezért az alapjog gyakorlása nem volt jogsértő {13/2014. (IV. 18.) AB határozat [37]}.

[20] A felperes által analóg ügyekként hivatkozott eljárások (Fővárosi Törvényszék 15.P.20.102/2021/10. 19.P.20.631/2022/8.; Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.519/2021/4., 2.Pf.20.790/2022/5/II.) alapjaként szolgáló cikkek az érintettel kapcsolatosan sokkal konkrétabban fogalmaztak, kifejezetten azt az információt tárva a nyilvánosság elé, hogy az érintett mennyit „keresett” a bűnözők jogi képviseletéből, illetve, hogy milyen összeget „kapott” és azt a megfogalmazást is alkalmazták a cikkek, hogy a nevezett több mint fél milliárd forinttal „részesedett” a kártérítési pénzekből.

Ezekben az esetben a sajtó egyértelműen az elítélteknek megítélt kártérítés összegével azonosította az ügyvéd részére a munkadíjként kifizetett összeget.

[21] A másodfokú bíróság megítélése szerint a felperes által hivatkozott tartalmat a felperesre vonatkoztatva nem hordozta a cikk, illetve annak nem lehetett azt az egyértelmű tartalmat tulajdonítani, hogy a felperesnek a táblázatban feltüntetett bevétele származott az ügyek képviseletéből (lásd: elégtétel adó közlemény).

[22] A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság a felperes jóhírnevének sérelme megállapításával (1. kereseti kérelem) kapcsolatos kereseti kérelmet és az ehhez kapcsolódó elégtételadást (10. kereseti kérelem jóhírnevsértéssel kapcsolatos része, 16. kereset elsőfokú bíróság által alkalmazott része) nem ítélte alaposnak, ezért a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján ebben a körben az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva a keresetet ebben a vonatkozásban elutasította. A 16. kereseti kérelem elsőfokú bíróság által nem alkalmazott része tekintetében az elsőfokú döntést helyben kellett hagyni.

[23] Nem osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon állásfoglalását, hogy a felperes által hivatkozott magatartások nem sérthetik a Ptk. 2:43. § b) pontjában nevesített magánélethez való jogot.

A másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú határozatban foglalt levezetés meggyőző módon nem igazolja azt, hogy a perbeli tényállás szerinti magatartás a magánélethez való személyiségi jog sérelmének megállapítására eleve ne adna alapot.

A felperes keresetében abból indult ki, hogy az érintett információk a személyes adatainak minősülnek és e tekintetben az Info tv. 3. § (1) bekezdésének 3. pontja szerinti fogalom meghatározásra utalt. E definíció alapján kétségtávol az I. rendű alperes által közölt táblázatban foglalt adatok felperesre vonatkozó adatok, egységesen a felperes személyes adatainak minősíthetők.

Ezt mindenképpen abból a kiinduló pontból kellett figyelembe venni, hogy az Info tv. 1. §-ában megfogalmazott törvény célja természetes személyek magánszférájának az adatkezelők általi tiszteletben tartása.

A magánélet és magánszféra jogi fogalmai önkényesen nem távolíthatók el egymástól, annál is inkább, mivel az Mvtv. preambuluma kifejezetten használja a privátszféra kifejezést, mint amelynek biztonsága garantálására vállalkozott a jogalkotó. A privátszféra és a magánszféra fogalmai között azonosság mutatható ki az idegen szavakból származó magyaros átirat, illetve a felemás, idegen szó és magyar szóösszetétel elvének felismerésével. E fogalmak tisztán magyar megfelelője a magánélet. Az elsőfokú bíróság által használt intimszféra kifejezése nem tükröződik vissza a Ptk., az Info tv. és a Mvtv. megfogalmazásaiból, másrésről az a magánélet, illetőleg a magánszféra jogszabály ellenére történő szűkítésére utaló kifejezés bevezetését jelenti. A magánélet védelme az Alkotmánybíróság szerint sem szűkíthető az intimszféra védelmére {30/2017. (XI. 14.) AB határozat [75]}.

[24] A II. rendű alperes védekezése azon alapult, hogy a 2020. február 1. napján megjelent cikkben megjelenített tájékoztatása kizárólag közérdekű adatokra vonatkozott, szemben a felperes személyes adatokra való hivatkozásával.

Az Info tv. 3. § 5. pontja szerint fogalommeghatározás alapján közérdekű adatnak csak a személyes adat fogalma alá nem eső, egyéb feltételeknek megfelelő adatok minősülnek.

Az Info tv. 3. § 3. pontja alapján pedig a személyes adat az érintettre vonatkozó bármely információ. A felperesre, mint érintettre vonatkozó információnak minősül a neve feltüntetésével együtt az az adat, hogy hány ügyben, vagyis hány elítélt részére vállalta kártalanítási ügy vitelét és ezekben az ügyekben összesen milyen mértékű összeget fizetett az állam.

Közérdekű adatnak a II. rendű alperes közfeladatának ellátására vonatkozó és kezelésében levő azon adat minősül elsősorban, hogy ilyen eljárások alapján, milyen összegű közpénzt fizetett ki az eljárások alapján. A felperes nevével összekapcsolt adatok mindenképpen személyes adatnak minősülnek.

Arra nézve nem merült fel bizonyíték, hogy a kérdéses adatsor az Info tv. 3. § 6. pontja szerinti közérdekből nyilvános adat lenne, megismerését törvény közérdekből elrendelné. (A felperes hivatkozott arra, hogy az érintett határozatok nem voltak nyilvánosan hozzáférhetők.)

[25] A felperes keresetbéli állítása az volt, hogy a II. rendű alperes készítette azt a listát, amelyet az I. rendű alperes a 2020. január 30. napi cikkének végén megjelentetett, másrészt azt is állította, hogy ezt a listát megelőzőleg a II. rendű alperes adta át az I. rendű alperesnek.

A felperes a fellebbezésében és fellebbezési ellenkérelmében kitért arra, hogy a II. rendű alperes a lista készítésével és az átadásával kapcsolatosan érdemi nyilatkozatot nem tett a per során. Az alperes az ellenkérelmében valóban kizárólag arra vonatkozóan tett nyilatkozatot, hogy az ügyvédek munkadíjára vonatkozó tájékoztatást nem adott, illetőleg ilyet nem erősített meg. Továbbá úgy nyilatkozott, hogy a közpénzek sorsára, felhasználására vonatkozó adatok közérdekű adatok. Ezt a nyilatkozatát ismételte meg a fellebbezésében is.

[26] Ezek az alperesi nyilatkozatok nem jelentenek cáfolatot a felperes tényállításával szemben, mivel a táblázatban szereplő adat azt mutatja, hogy a felperes eljárása mellett az ott meghatározott számú fogvatartott összesen milyen kártérítést kapott. Olyan nyilatkozatot azonban egyáltalában nem tett a II. rendű alperes, hogy a megjelentetett adatsor nem tőle

származott, illetőleg, hogy azt nem maga adta át az I. rendű alperesnek. Az I. rendű alperes sem tett ilyen, cáfolatot jelentő nyilatkozatot.

[27] Ennek alapján a Pp. 266. § (1) bekezdése szerint nem vitatott ténynek kellett tekinteni, hogy a II. rendű alperes adta át az I. rendű alperesnek a 2020. január 30. napján megjelentetett cikk végén közölt táblázatba rendezett adatokat, melyek helyességét a 2020. február 1. napján megjelent cikkben foglaltak szerint erősített meg a II. rendű alperes.

A másodfokú bíróságnak nem merült fel kételye ezzel kapcsolatban, mert a pontos adatsor létrehozatala kizárólag a részletes adatok birtokában volt lehetséges, melyekkel a II. rendű alperes bizonyosan rendelkezett, mint a kártalanítások kifizetéséért felelős szerv – ahogyan arról a 2020. február 1.-i cikk szerint nyilatkozott –, másrészt az adatok helyességének megerősítése is csak egy ilyen adatsor birtokában lehetséges, mert az idő rövideje miatt a validálás e nélkül nem kivitelezhető. Erre tekintettel az adatok megerősítését, az adatok átadásával – ha ez egyébiránt nem lett volna megállapítható – egyenértékű magatartásnak tekintette a másodfokú bíróság.

Az alperesi nyilatkozat hiányában, a fentiek szerint nem terhelte a felperest a Pp. 265. § (1) bekezdése szerinti bizonyítás kötelezettsége.

[28] Ezt követően azt kellett vizsgálni, hogy a magánélethez való személyiségi jogot sérti-e az, miszerint az I. rendű alperes az internetes lapban megjelentette a II. rendű alperestől származó, kifejezetten a felperest érintő adatokat (név, ügyszám, ft. összeg), melyeket később a II. rendű alperes meg is erősített.

[29] A magánélet Ptk. 2:43. § b) pontja szerinti oltalma a Ptk. 2:44. § (1) bekezdése szerinti általános védelem és a Mvtv. 7. § (1) bekezdésében foglalt szabály alapján abban ragadható meg, miszerint az olyan rendelkezési lehetőség, ami az egyént arra jogosítja, hogy másokat a rá vonatkozó információk ismeretéből kirekesszen, a nyilvánosságot egyes fizikai területekről kizárjon.

[30] A felperes fent hivatkozott személyes adatai a magánélettel összefüggő ismeretek körébe tartoznak, mert abból a felperes foglalkozásával kapcsolatos olyan információk nyerhetők, melyeket a per adatai alapján a felperes másokkal nem kívánt megosztani. Az ügyek számából, a kifizetett összegekből, a cikkekben foglalt információkból („több marad az ügyvédeknel”, 61% ügyvédi számlákra érkezett) a felperes bevételeire is következtetés vonható le, különös tekintettel arra, hogy egyéni ügyvédként tevékenykedik, vagyona egységet képez. Visszaulva a kifejtettekre, hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy az írások tartalmának nem tulajdonította azt a tartalmat, hogy a táblázatban feltüntetett összeg teljes egészében a felperes bevétele volt.

[31] Az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) a magánélethez való jog érvényesülése és a véleménynyilvánításhoz való jog konfliktusainak feloldásához egy kritériumrendszer vizsgálatát alkalmazza [Verlagsgruppe News GmbH és Bobi kontra

Ausztria, (59631/09) 2013. március 4., 72.; Axel Springer AG kontra Németország, (39945/08) 2012. február 7., 96-102.; von Hannover kontra Németország No. 2. (40660/08, 60641/08 egyesített ügyek) 2012. február 7., 109-113.].

Ennek során figyelembe kell venni, hogy a közlés mennyiben járul hozzá a közéleti vitához; mennyire ismert az érintett személy; mi a közlés témája, következményei; milyen volt az érintett korábbi magatartása; az információ megszerzésének módja; információ és tartalom között milyen kapcsolat van (az egyén mennyire kívánta az információ megjelenítését nyilvánosságra hozni).

[32] Az I. rendű alperes által választott téma közéleti jellege a fentebb már elemzettek szerint többretegű, melyben a másodfokú bíróság megítélése szerint a fő ismeretet az jelenti, hogy a börtönállapotok miatt alappal lehetett igényt érvényesíteni az állammal szemben. A következő releváns szint az, hogy számos elítélt élt ilyen jellegű igénnyel. A harmadik lényeges információ pedig az, hogy mindezek eredményeként jelentős összegeket kellett kifizetni az igényt érvényesítőknak. Ezek az ismereti szintek kivétel nélkül az állam és az egyén relációját feltételezik és okkal tartanak közérdeklődésre számot.

Ehhez képest az egyes elítéltek és a felperes, mint ügyvéd kapcsolata magán, illetve magánjogi jellegű, csak járulékos módon illeszkedik a közügyhöz.

[33] A cikk közügy témája szempontjából releváns információnak minősíthető az érintett elítéltek száma és az állami költségvetés terhére fizetett kártalanítás teljes összege, melyek vitán felül közérdekű adatoknak minősülnek, a táblázat egészének nyilvánosság elé tárása azonban nem magának a közügynek a megismerését és megtárgyalhatóságát szolgálta. Magának a táblázat adatai összegyűjtésének és rendszerezésének alapja és jogszerűsége is kétséges az Info tv. 4.§-ban megfogalmazott alapelvek figyelembevételével.

[34] Az alperesek magatartásának következtében a felperes olyan személyes adatai láttak napvilágot, melyeket nem kívánt a nyilvánossággal megosztani.

A felperessel kapcsolatosan nem volt megismerhető olyan információ, melyre támaszkodva arra lehetett következtetni, hogy általában, vagy az elítéltek kártalanítása körében a nyilvánosság előtt fellépett volna.

A II. rendű alperes ellenkérelmében hivatkozott azon körülmény, hogy a felperes, mint ügyvéd neve nyilvánosan megismerhető, elsősorban az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (Ügyvédi tv.) 1. § (6) bekezdésében deklarált szabad ügyvédválasztás elvéből fakad, mely a nyilvánosságot kapott információk szempontjából nem bír relevanciával.

[35] A felperes identitását jelentős mértékben határozza meg hivatásának gyakorlása, melyet egyéni ügyvédként végez, ebből következően sem szellemi, sem anyagi értelemben nem választható el mereven a magánéletétől a foglalkozásának gyakorlásának ténye. Mint ahogyan nem válnak el élesen az egyes szegmensek nyilvánosságtól elzárni kívánt információi sem. Különös tekintettel kellett lenni e körben arra, hogy az alperesek által nyilvánosságra hozott adatok a felperes bevételeire engedtek bizonyos mértékű rálátást.

[36] Mindezen tények és érvek összevetése mellett a másodfokú bíróság arra következtetett, hogy a felperes magánélethez való személyiségi joga sérült azzal, hogy az I. rendű alperes 2020. január 30. napi cikkében nyilvánosságra hozta (2. kereseti kérelem) a II. rendű alperes által jogsértő módon rendelkezésre bocsátott (4. kereseti kérelem), a felperes által képviselt ügyek számát és az eljárásokban megítélt teljes összeget jelentő adatokat. Sértette továbbá a felperes magánélethez való jogát, hogy I. rendű alperes kérdésére a II. rendű alperes megerősítette a 2020. február 1. napi cikkben, a fenti adatokat és ezt az I. rendű alperes ebből a cikkből közvetlenül elérhetővé tette (6. kereseti kérelem).

[37] Az elemzett kritériumok alapján tehető megállapítások alapján nem volt igazolható, hogy a véleménynyilvánítás Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése szerinti alapjog oltalmát élvezte az I. rendű alperes magatartása.

A II. rendű alperes nyilvánosságra hozatalban részt vevő magatartását nem oltalmazhatja alapjog.

[38] Nem volt azonban megállapítható a felperes magánéletének sérelme a 2020. február 1. napján megjelent cikk címében („cikk címe2) foglaltak miatt (7. kereseti kérelem). Nem tulajdonítható a felperes által állított azon tartalom a címnek, hogy kifejezetten a felperes milliárdokat kereső ügyvédcsoporthoz tagja.

A sajtóközlemény címének a 8/2018. (VII. 5.) AB határozat [31]-[32] bekezdései szerinti elemzése és értékelése mellett is csak az állapítható meg, hogy ez egy általános információ mely együttesen vonatkozik sok személyre. Másrészt a magánélethez való jog oltalmát csak a felperes életét meghatározó valós és konkrét információk élvezik, ezek megismeréséről, vagy elrejtéséről képes a felperes önrendelkezési lehetősége révén dönteni. A cím által hordozott jelentés nem vonható a magánélethez való jog tartományába.

[39] Az eshetőlegesen előterjesztett kereset miatt azt is vizsgálni kellett, hogy ez a cikkcím sérti-e a felperes üzleti titkát. A személyiségi jog és az üzleti titok megsértése esetén érvényesíthető alanyi jogok eltérnek egymástól. Az előző esetben a szabályozás személyi, míg utóbbi esetben tárgyi meghatározottságú, ezért a jogsérelmek eshetőleges viszonya eleve problémás. (Az Üttv. szabályozása a sérelemdíj iránti igényt nem is ismeri.)

Az Üttv. 1. § (1) bekezdése szerinti meghatározás alapján nem minősíthető üzleti titoknak a felperes által sérelmezett cikkcímekben megfogalmazott állítás, mert az nem fogható fel titoknak és valószínűtlen, hogy a felperes lépéseket tett a titokban tartás érdekében.

Fontos hangsúlyozni, hogy a felperes e kereseti kérelmében nem a táblázatban foglalt, rá vonatkozó adatok üzleti titokként minősülését állította.

A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság ezt a kereseti kérelmet (9. kereseti kérelem) alaptalannak minősítette, egyetértve az elsőfokú bírósággal.

[40] A másodfokú bíróság a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján a fentebb hivatkozott jogsértések tényét megállapította (2. és 4. kereseti kérelmek), ezzel az elsőfokú ítéletét ebben a részében megváltoztatta. A másodfokú bíróság a jogsértések megállapítását a táblázat oszlopainak elnevezéséhez igazította, illetve fogalmazási pontosítást alkalmazott.

[41] Tekintettel arra, hogy a felperes üzleti titok megsértésének megállapításával kapcsolatos kereseti kérelmei (3., 5. és 8. kereseti kérelmek) eshetőleges viszonyban voltak a magánélet megsértésével kapcsolatos kérelemmel, a másodfokú bíróság a Pp. 342. § (4) bekezdésére utalással ezeket érdemben nem vizsgálta.

[42] A jogsértések ténye miatt alaposnak ítélte a másodfokú bíróság az I. és II. rendű alperesekkel szembeni, a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja szerinti elégtételadás iránti igényeket (10. kereseti kérelem magánélet sérelmére vonatkozó része, 13., 15. kereseti kérelmek) ezzel az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a részben megváltoztatta. Az I. rendű alperest terhelő elégtétel közzétételét csak az első cikkben rendelete el a másodfokú bíróság, mivel az I. rendű alperes csak ebben közölte az adatokat. A II. rendű alperes elégtételadással kapcsolatos kötelezést a megállapított jogsértéshez igazítva rendelte el.

Mivel a felperes üzleti titok megsértése miatti elégtételadással kapcsolatos kereseti kérelmei (11. és 14. kereseti kérelmek) eshetőleges viszonyban voltak a magánélet megsértésével kapcsolatos kérelemmel, a másodfokú bíróság a Pp. 342. § (4) bekezdésére utalással ezeket érdemben nem vizsgálta.

[43] Alaposnak tartotta továbbá a másodfokú bíróság – az elsőfokú bírósággal egyezően, de más alapon – a felperes Ptk. 2: 51. § (1) d) pont szerinti a sérelmes helyzet megszüntetése iránti kérelmét (12. kereseti kérelem). A jogsértés ténye miatt indokolt volt az I. rendű alperes által közölt jogsértő tartalom törlése, az elsőfokú bíróság által helyesen hivatkozott okból (elsőfokú ítélet [78]).

Az I. rendű alperes ezzel kapcsolatos fellebbezési érvelése nem volt osztható. A print lapszámok jogsértő tartalmai törlése technikai megvalósíthatatlanságának ténye, nem lehet adekvát hivatkozás egy olyan hírportál tartalmaira nézve, mely tartalmak módosítására, törlésére technikai lehetőség van. Ez a lehetőség alapozza meg az ilyen jellegű igények megfontolhatóságát. Az alperesi érvelés hibája abban mutatkozik meg, hogy az azonos elbánás elvének azonosan kellene érvényesülnie visszafelé is, melynek következtében a print számok esetében is lehetne törlést kérni. Az azonos elbánás csak a technológiai sajátosságok figyelembevétele mellett valósulhat meg.

[44] Mivel az alperesek megsértették a felperes személyiségi jogát a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése szerint alappal igényelhetett sérelemdíjat a jogsértőktől. Ennek megállapítása révén elhárítható volt a II. rendű alperes fellebbezésében hivatkozott ellentmondás.

A másodfokú bíróság a jogsértés súlyát jelentősnek ítélte, melyet az alperesek szándékos magatartása jellemzett. A nyilvánosságra hozott információk a felperes ügyfeleivel kapcsolatos bizalmi viszonyát érintette [Ügyvédi tv. 1. § (2) bekezdés], melyet a jogszabály

szerint mindenki köteles tiszteletben tartani. Ezekből az eleve bizalmas viszonyokból származó adatok képezték a felperes magánéletének érintett elemeit.

A felperesnek a személyét érintő ilyen jellegű ismeretek nyilvánosság elé kerülésével reálsan nem kellett számolnia, ami nyilvánvaló lelki teherrel és bizonytalanságérzettel járt. Ez eredményezett olyan további terhes szituációt számára, ami magyarázkodásra készítette.

Az alperesek együttes magatartása a felperesre gyakorolt hatásait tekintve olyan mérvű és súlyú mely a felperes által követelt 1.000.000 forint, Ptk. 2:52. § (3) bekezdése alapján megítélt összegű sérelemdíjjal kompenzálható megfelelően. Erre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megítélt, az I. és II. rendű alpereseket egyetemlegesen terhelő sérelemdíj összegét, kamatokat is érintően felemelve (17. kereseti kérelem) az elsőfokú ítéletet ebben a részében is megváltoztatta.

[45] A felperest a másodfokú bíróság 80%-ban minősítette pernyertesnek, és ennek figyelembevételével kötelezte az I. és II. rendű alpereseket egyetemlegesen a felperes első- és másodfokú perköltségének megfizetésére a Pp. 83. § (3) bekezdése alapján.

A perköltség mértékét a 17/2024. (XII. 27.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) és b) pontjai alapján, a felperes által a Pp. 81. § (1) és (2) bekezdése szerint felszámított perköltség (500.000 forint keresetszerkesztési, képviseleti díj+ 20.000 forint tárgyi költség + 300.00 forint sikerdíj; másodfokú eljárásban 500.000 forint +20.000 forint) alapján számította a Rendelet 5. § (1) bekezdése alapján áfával terhelt.

[46] A pernyertesség-pervesztesség arányára tekintettel köteles viselni a felperes és az I. rendű alperes a kereseti és fellebbezési illetéket a Pp. 101. § (1) és 102. § (1) bekezdése alapján, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdés, 42. § (1) bekezdés aa) és ab) pontok és a 46. § (1) bekezdésben foglalt mérték szerint.

Az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján a II. rendű alperes személyes illetékmentességben részesül.

[47] Tájékoztatja a felperest és az I. rendű alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2026. február 5.

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
bíró